

OB ŠTIRIDESELETNICI OSVOBODITVE LJUBLJANE

PST nared 11. maja

Ljubljana – Pot spominov in tovarništva bodo 11. maja letos dokončno predali name-nu. To je najpomembnejše sporočilo, ki so ga na posebni tiskovni konferenci posredovali člani odbora za gradnjo PST, ki deluje pri mestni konferenci SZDL. Čeprav je krog prijateljstva, bratstva, enotnosti in spominov praktično že sklenjen, pa to še ne pomeni, daso končana vsa dela in da je tudi dovolj zbranega denarja.

Lani so graditelji opravili delo dveh let in sicer na sedmih odsekih v skupni dolžini 5.370 metrov, kar je bil nedvomno velik uspeh mnogih, ki so udarniško delali na trasi. Ob tem je treba omeniti, da je ob PST že zasajenih 5000 drevesc, med njimi tudi 88 v spomin na tovariša Tita. Čez čas, ko bodo ta drevesca zrasla v mogočna drevesa, bo zeleni prstan okoli Ljubljane izdatno pomagal že nekoliko oslabeledim pljučem naše prestolnice.

Nekoliko več težav ima odbor za gradnjo poti zaradi denarja. Zataknilo se je že večkrat, tako da so morali najti celo premostitveno posojilo, pa tudi zato, ker sredstva za PST združuje samo 60 ostoikov zaposlenih Ljubljančanov! V delovnih organizacijah, ki so podpisale družbeni dogovor in samoupravne sporazume o financiranju 34 kilometrov dolge poti, dajo zaposleni vsako leto po 200 dinarjev za gradnjo, nekatere delovne organizacije, ki so sicer podpisale omenjene akte, dogovorov ne spoštujejo, še bolj nerazumljivo pa je da se tako zelo velik del organizacij ni odločil za zbiranje denarja. Ker se 11. maj, dan otvoritve, hitro približuje, člani odbora pozivajo oziroma predlagajo, da bi v tistih delovnih organizacijah, kjer niso prispevali še ničesar, letos vsak zaposleni dal enkratni prispevek – 500 dinarjev, saj se zbiranje letos končuje.

Ker nekateri menijo in celo z javnih mest opozarjajo, da imamo spominskih obeležij za težke vojne čase in revolucionarne dogodke že več kot dovolj je treba reči, da bo PST resda tudi tak spomin – Ljubljana, mesto heroj, je bila 1170 dni obdana z bodočo žico, pa bo omogočala tudi najrazličnejše aktivnosti – predvsem bo prijetno sprehajališče, na njej bodo lahko tekmovanja v smučarskih tehnikah, lahko bi rekli da bo največji rekreacijski objekt mesta, namenjen predvsem naslednjim rodovom, torej pomnik, ki je »naravnost« v prihodnost.

Marca in aprila bo treba napeti vse moči, da bo PST dobila zamišljeno celotno podobo. K temu je treba pristeti tudi celotno

označitev trase. Odbor za gradnjo PST je pred časom na natečaju izbral najboljšo likovno rešitev za označitev proge, gre za znak, ki nakazuje smer gibanja, ponazarja zeleno silhueto krošenj dreves, na belem srednjem delu pa rdeča zvezda simbolizira zgodovinske preizkušnje.

Ob PST nameravajo urediti tudi tri posebne pomembne točke in sicer: na križišču Titove in Tolstojeve, druga bo na Tržaški – kot spomin na smer prihoda osvoboditeljev, tretja spominska točka pa bo preurejen porušeni bunker ob Glinščici, kot muzej na prostem. Tudi načrti za ta obeležja so že pripravljene.

Na tiskovni konferenci niso pozabili povedati, da je bilo največ težav (in so še) z odkupom zemljišč prav v naši občini.

Na eni izmed sej izvršnega sveta skupščine naše občine so razpravljali tudi o financiranju PST in IS je sklenil, da bo naša občina iz sklada za urejanje zemljišč pri ZIL TOZD Urejanje stavbnega zemljišča – Enota Vič namenila 1.000.000 dinarjev za odkup zemljišča za PST na področju naše občine. Ta sredstva pa za celoten odkup ne bodo zadostala, zato so se na koordinaciji predsednikov IS skupščin ljubljanskih občin dogovorili, da bo vsak občinski sklad za urejanje stavbnih zemljišč solidarno nakazal na zbirni sklad pri ZIL enak znesek, torej milijon dinarjev za pokritje neplačanih obveznosti iz odkupa zemljišč za PST v občinah Ljubljana Vič-Rudnik in Moste-Polje.

DANILO HINIČ

Pri Ljubljani tam je Dobrova, na Dobrovi smo mi doma, v celodnevni šoli Dobrova, le kdo je ne pozna...

S to himno celodnevne osnovne šole Dobrova (napisala in uglasbila jo je pred časom nekdanja učiteljica Olga Weissbachern) so mladi pevci pričeli slovesnost ob 10. obletnici celodnevnega pouka na njihovi šoli. Tako kot znajo, ponosno, dovršeno in prisrčno, so dobrovški šolarji skupaj s svojimi tovarišicami ponovno potrdili, da je vsako srečanje z njimi in tako zasnovanim poukom dogodek vreden spomina.

Med gosti so bili ob tej priložnosti poleg predstavnikov družbenopolitičnega življenja občine in KS Dobrova tudi France Popit – predsednik Predsedstva SRS in Majda Gaspari – član Predsedstva SRS, predstavniki pedagoških institucij, delovnih organizacij ter drugih osnovnih šol.

O delu in razvoju je ob obletnici spregovoril Franc Krumberger – prvi predsednik koordinacijskega odbora za COŠ pri OK SZDL oziroma sedanji predsednik OK SZDL Ljubljana Vič-Rudnik, ki je med drugim dejal: Šola je v svoji praksi uspešno povežala pouk z drugimi vzgojnoizobraževalnimi dejavnostmi, uspela je v vzgoji učencev za samoupravljanje in aktivno družbeno življenje, pri usmerjanju učencev v njihovi poklicni odločitvi in tesneje povežala starše s šolo.

Hedvika Lešnik – ravnateljica in Pavlina Stražičar, predsednica sveta šola sta nato vročili posebna priznanja šole vsem tistim posameznikom in skupnostim oziroma orga-

nizacijam, ki so v tem obdobju dali pomemben prispevek k razvoju šole.

Priznanja so prejeli: SKUPŠČINA OBČINE LJUBLJANA VIČ-RUDNIK, SKUPŠČINA KS DOBROVA, ZAVOD ZA ŠOLSTVO SR SLOVENIJE – ENOTA LJUBLJANA, SREDNJA PEDAGOŠKA ŠOLA, PEDAGOŠKI INŠTITUT UNIVERZE EDVARDA KARDELJA, POSTAJA MILICE VIČ – ENOTA HORJUL, GOZDNO GOSPODARSTVO LJUBLJANA, ZDRAVSTVENI DOM VIČ, FRANC KURMBERGER, FRANC MALOVRH, MATIJA PEČENIK, JOŽE KOMAT, MARKO ZDEŠAR, MARIJA DOLNIČAR IN VINKO ZIBELNIK.

Velja zapisati tudi to, da je občinska skupščina ob tej priložnosti odkupila eno predstavo za šolarje v Cankarjevem domu, krajani Dobrove pa so šolarjem poklonili televizijski sprejemnik in radiokasetofon.

Iz prisrčnega kulturnega programa pa smo izdvojili misel nekdanje učenke iz njenega spisa o šoli: »A ti si skrbno čuvala naša iskanja, zapisala vse tisto, kar smo doživeli in čutili in sedaj si kot knjiga, polna čudovitih zgodb mladosti in odrasčanja. 3... Da, šola, tebe zapuščamo, ti velika struga, kamor so se stekali tokovi našega otroštva in izginili kot zrna peska v velikem kupu, ki sili k oblakom. Na svidenje, velika šola naše mladosti!«

J. DOMITROVIČ

OB DNEVU ŽENA POGOVOR Z NAŠO AKTIVISTKO

Le kdo ne pozna Lojzke iz Trnovega

Za neumorno delo na terenu od marca 1942, ko je kot Saša pobirala članarino, trosila letake Osvobodilne fronte, in krपालa nogavice pa vse do danes, ko je Lojzka Steiner, Trnovčanka najbolj vsestranska aktivistka v krajevni skupnosti je lani 22. decembra dobila visoko priznanje – listino SZDLJ. Morda ne bi bilo nič posebnega takole priznanje, če bi ga dobil kdorkoli – pa ni tako. Lojzka Steiner ga je dobila prva v Ljubljani in na listini piše, da gre za priznanje za dosežene rezultate pri razvoju samoupravljanja, humanizaciji življenja in dela in pospeševanje družbenega standarda v krajevni skupnosti v okviru tekmovanja »Program akcij v krajevnih skupnostih 1981–1985. Steinerjeva je torej posebej dobesečno kontinuitete dela od Osvobodilne fronte do socialistične zveze delovnega ljudstva.

Lojzka Steiner se je rodila 1913 v Dramljah pri Celju, v družini, kjer je bilo enajst otrok, zato so po šoli otroci hitro šli zdoma. Ona je prišla v Ljubljano leta 1931 in se zaposlila v tedanjem hotelu Štrukelj, sedanjem Turistu kot blagajničarka. Ko je v deželo prihrumela zavojevalska drhal ni veliko oklevala, zato se je hitro povezala z OF, leta 1947 pa se je včlanila v Komunistično partijo.

V službi je ob izobraževanju lepo napredovala in v zasluženi pokoj je odšla leta 1973 kot direktorica Gostinskega podjetja Majolka. Čeprav je bila že pred tem družbenopolitično aktivna, pa se je zanjo družbenopolitično delo tedaj šele prav dobro začelo; njenih funkcij tedanjih in sedanjih je toliko, da bi najbrž zmanjkalo papirja, če bi hoteli naštetati vse, pa vendarle omenimo nekatere: je delegat družbenopolitičnega zbora viške občinske skupščine, predsednica nadzorne komisije OK SZDL, sekretarka komisije za prošnje in pritožbe pri OK ZKS naše občine, podpredsednik Rdečega križa, pri KS Trnovo predsednica nadzornega odbora društva prijateljev mla-

dine, sekretarka predsedstva krajevne konference SZDL, evidentičarka OO ZK Trnovo, častna članica ZRVS Trnovo, predsednica hišnega sveta na Emonski 18, kjer je doma, je bila dve mandatni obdobji in še bi lahko naštevali.

Ob vsem naštetem si lahko mislimo, koliko časa, naporov in odrekovanja je treba ob tako široko razvejani dejavnosti trnovske aktivistke. Kot sama pravi ji tega časa nikoli ni žal in z veseljem se loti vsakega dela, tako tudi zadnje večje akcije, ko je pomagala zbirati denar za sestradane Etiopce.

Krajevna skupnost je temeljna oblika samoupravnega organiziranja občanov – to morda zveni samo kot oguljena fraza, vendar po besedah Steinerjeve samo toliko časa, dokler konkretne krajevne skupnosti ne poznamo dobro, zaživimo z njo, šele tedaj se zavemo, kaj pomeni to – uresničevati skupne interese in potrebe. Tudi v Trnovem imajo probleme, kot povsod in v reševanje le teh je vtkanega tudi precej Lojzkeinega dela. »Šest, sedem let smo si prizadevali za novi vrtec, pa za prizidek osnovne šole, dobili bomo glasbeno šolo, precej cest še ni asfaltiranih, uredili naj bi Eiprovo ulico, tako da bi bila parkovna površina, skromni so prostori KS, ki so v kleti TVD Partizan Trnovo in še.«

Sedaj, pravi Steinerjeva, ki je mati treh sinov, ki so zrasli v poštene može, mi družbenopolitično delo in drugo, na terenu vzame kake tri ure na dan, tako da imam čas tudi za družino, še posebej za vnuke.

Neprestano je v gibanju in to jo drži pokonci, pravi in zares ji ni težko verjeti. Škoda je le, da je takih aktivistk, še posebej med mlajšimi, premalo. Zato je del prizadevanj Lojzke Steiner naravnost tudi v to smer, saj skuša k delu na terenu pritegniti čim več mladih.

Ob bližnjem prazniku žensk se čestitkam za njeno neutrudno delovanje pridružuje tudi naše uredništvo.

